

Een Weerzien.

Willem voor 't eten en 't opwindend praten, en heftig afstekend boven 't wit van zijn boord. Hij was pas uit Parijs terug, waar hij een dag of tien vertoefd had. Hij vertelde haar van Montmartre, niet 't Montmartre van de touristen, maar zooals hij 't gezien en doorsnuffeld had met een vriend, een Hollandsch schilder, die woonde op den Boulevard Rochechouart. 't Was wel 't interessantste deel van Parijs, dat quartier van werkluï en artiesten. . . . Marie luisterde, terughoudend, koel, maar toch weer getrokken naar hem toe door die geestige wijze, waarop hij een *cabaret artistique* voor haar beschreef en staaltjes gaf van de *blague bohémienne*. . . . En onwillekeurig kwam in haar denken op de naam van dokter Ruardi, uit Lidewyde.

's Avonds kwamen er nog andere gasten, en na 't babbelen een kopje-thee-drinken, begon al gauw 't whisten, op aandrang van een onbeduidend leeraarsvrouwje, een Friezinnetje, met akelig-naïef-klinkend Friesch accent in haar moeilijk Hollandsch-spreken, die zich bij gewoon gesprek heelemaal geëfaceerd voelend, op avondjes al gauw verlangde naar 't speeltafelje, waar ze thuis was als kranige kaartspeelster.

Marie zag toe bij 't spelen, nu en dan een grocje klaarmakend voor de heeren of een taartje presenteërend. Als ze er buiten kon, whistte ze liever niet.

Opeens begon kleine Louis te schreien, boven, in zijn bedje. Ze ging even naar hem toe, hem sussend-zacht bepratend tot weerinslapen. Maar pas beneden, hoorde ze hem opnieuw. Ze moest hem naar beneden brengen, vonden de gasten.

Een oogenblik later zat hij in zijn stoel, schuw-knippend zijn oogjes tegen 't schelle licht, toen wat verschrikt kijkend naar die vreemde menschen, die naar hem lachten en vriendelijke woorden zeiden. En spoedig was hij op z'n gemak, verlangend zijn handjes uitstreckend naar de kleurige poppen op de kaarten.

— Ja, ja, we zijn wät gek met ons jongetje, zei Willem. 't Is „het jongetje”. . . ., en toen hij zag glimlachen de anderen bij 't hooren van den naam van 't veel-besproken boek:

— Heb je 't gelezen, Termeule, *Het Jon-*

getje? Willem had 't gezien in de handen van Marie, een paar dagen geleden, doch geen tijd of lust gehad 't zelf te lezen.

En Termeule antwoordde:

— God beware jou Louis, dat hij ooit zoo wordt! zoo'n ziekelijk, sentimenteel ventje! Zulke jongetjes, wat moet daarvan groeien in 't later leven? Onnutte, droomerige lastposten, zonder energie, totaal onnut voor de practijk van 't leven. Die menschen met te veel gevoel werken demoraliseërend op de anderen. . . .

't Friesche vrouwje zag schuchter op van haar kaarten, en haar man aankijkend zei ze stotterend:

— Jan vindt 't ook een seurig, siekelijk boek. . . . Is 't niet?

Jan, de leeraar, knikte van ja.

Marie was verbluft. 't Was haar onmogelijk iets te zeggen; maar waarom zou ze ook spreken? Dit boek van Borel was in haar leven weer de schoone verschijning geweest, 't beeld van 't innig-droeve zielelijden, dat nu en dan, zoo zelden maar zoo heerlijk, zich aan haar vertoonde, onverwacht en onvoorbereid, in den vorm van roman of gedicht. 't Had haar dagen lang gelukkig gemaakt, haar tranen doen weenen, terwijl ze zat op 't geliefde plekje voor 't venster, tranen van vreugde om 't blijde geluk van 't jongetje, tranen van smart om 't droevig verkeer van die blijdschap in hopelooze ellende.

Och, ze vond den stijl wat druk, wat opdringerig van: gelooft me toch asjebliëft, menschen, 't is werkelijk, 't is heusch allemaal zoo gebeurd. . . ., maar wat waren die stijl-gebreken vergeleken bij de idee van 't boek, dat stuk leven, die zonnlicht-beginnende en onweerdonker-eindigende tragedie van kindreliefde, die als een zoel-blauwe, dan eensklaps duisterende wolk bleef hangen aan den hemel van herinnering?

Ze trachtte te spreken, maar Willem coupeerde 't voortzetten van een gesprek, dat hem niet beviel.

— Wat 'n dispuut om zoo'n boek! Termeule, denk om je spel. Klaveren is troef, Sjoukje.

Marie tilde Louis uit den stoel, en zijn voetjes wikkelen in een wollen dekentje,